

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

121. Quidam Rusticus per multum tempus ignoravit Mysterium Trinitatis, quæritur, an teneatur reiterare confessiones factas? Et quid facere debeat Confessarius cum pœnitente, qui interrogatus de ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

9.92. art. 3. dub. 1. n. 9. cum aliis. Et hæc ſententia ſæpius me in praxi à multis laboribus liberavit.

RESOL. CXX.

An qui nunquam confefſus eſt deſideria prava carnis, furti, odij, &c. quia non putabat eſſe peccata, teneatur reiterare confefſiones?

Et an ſaltem, ſi non teneatur reiterare confefſiones, teneatur tamẽ conſiteri illa prædicta deſideria prava?

Et an, qui per ignorantiam crãſſam temere, & erronee aliquod peccatum omiſit in confefſione, teneatur confefſionem reiterare? Ex p. 10. tr. 14. & Miſcell. 4. Ref. 21. aliàs 19.

Sup. hoc in Refol. præteriti a & lege d. ſtrinam Refol. ſeq. & infra in tr. 7. vide Ref. 11. & ſignãter prope ſinem à verſ. Ex quibus & ſi placet vide ſuprà doctrinã Ref. 112. & aliarum ejus not. & repleveris doctrinã pro ſolutione hujus quaſt.

§. 1. AD hoc Dubium ſic reſpondet Pater Bordon in Miſcell. Decif. 321. Vir alioquin prudens, & ſciens, qui antea in ſuis confefſionibus nunquam ſe accuſavit de deſideriis carnis, furti, odij, &c. eo præciſe, quia putabat, ea non eſſe peccata, aut de illis nunquam dubitavit, ſint ne peccata non debet eſſe anxius circa præteritas confefſiones reſpectu integritatis, neque tenetur illa reſcicere, neque hujusmodi deſideria aliàs non confefſa modò conſiteri. Ratio eſt clara: Primò, quia ſtante ejus bona fide, quæ ſecundùm omnes à peccato excuſat, non peccavit: ergo ex hoc capite non tenetur reſcicere confefſiones. Secundò dictæ confefſiones non caruerunt ſua integritate, quia integritas habet pro objecto ſolum peccatum tale cognitum ex parte Pœnitentis, qui in caſu noſtro nunquam habuit cognitionem, vel advertentiam, illa deſideria fuiſſe peccata, & hæc ignorantia in eo fuit inculpabilis, ſicut fuit in D. Paulo, dum dixit ad Rom. 7. verſ. 7. Nam concupiſcentiam nesciebam, niſi lex diceret: Non concupiſceas. Ex quo tertio ſequitur hunc virum non teneri ea deſideria conſiteri, quia ſolum peccatum eſt objectum hujus ſacramenti. Nihilominus pro quiete conſcientiæ ſuæ poterit, ſi vult, ea deſideria fateri talia, qualia ſunt in ſeipſis, ſimul cum aliis peccatis. Ita Bordonus.

2. Sed ego diſſentio à viro amiſſiſſimo: nam communiter aſſerunt DD. quòd licet non teneatur iterare confefſionem, qui putat invincibiliter non eſſe mortale, aliquod mortale, nam illa confefſio eſt valida; tamen hoc non obſtante omnes aſſerunt, quòd tenetur conſiteri peccata in priori confefſione omiſſa. Et ita ex Navarr. Sylveſt. Vaſq. Bonac. & aliis tenet Leandr. de Sacr. tom. 1. tr. 5. diſp. 5. §. 69. Unde poſtea ſic inferit. Ex hac Doctrina conſtat Dianam rectè reſolviſſe de quodam puero, qui uſque ad decimum tertium annum, non ſe accuſavit de pollutionibus, quas ordinariè faciebat, ignorans invincibiliter, illas eſſe peccatum; illum non fuiſſe adſtrictum, præteritas confefſiones reiterare; ſed ſufficere ſe in prima confefſione, de pollutionibus factis accuſare. Ita Leandr. cui etiam adde Ochagav. de Sacr. tr. 2. de confefſ. Sacram. q. 31. n. 7. & DD. communiter: Et ideo dicendum eſt contra Bordonum in caſu propoſito, non eſſe reiterandas confefſiones, ſed explicanda, & conſtitenda omnia deſideria in confefſionibus non explicata.

3. Nota hic obiter, quòd ego olim cum Reginaldo, & aliis docui, etiam non teneri confefſionem reiterare, qui per ignorantiam crãſſam, temerè, & erronee aliquod peccatum in confefſione omiſit, ſed tantùm teneri poſtea peccatum omiſſum conſiteri; ſed modò re melius conſiderata contrariã ſententiã adhareo; nempe eſſe confefſionem iterandam; quia omnino fuit irrita, & invalida, cum in iplamet confefſione peccatum patratum

Docuit in Ref. præteriti in §. 1. ante medium à verſ. Cum quis.

fuerit, & non confefſum: ergo invalida ex defectu integritatis. Et ita docet Suarez, Layman, Lugo, Ochagavia, Hurtad. Pater Leandr. ubi ſupr. q. 70. cum Thoma à Jeſu in Tribunali conſcientiæ, cap. 6.

RESOL. CXXI.

Quidam Ruſticus per multum tempus ignoravit Myſterium Trinitatis, quaritur, an teneatur reiterare confefſiones factas?

Et quid facere debeat Confefſarius cum pœnitente, qui interrogatus de numero peccatorum dicit ſe non eſſe ſoliturum in præcedentibus confefſionibus illum exprimere, nec de hoc interrogari; an talis debeat repetere confefſiones præcedentes?

Et in calce hujus Refol. aliqua alia advertuntur pro Confefſariis cum pœnitentibus Ruſticis, vel bona fide contententibus? Ex p. 5. tr. 13. & Miſc. 1. Ref. 84.

§. 1. CASus poteſt frequenter accidere, & ad illum reſpondet Marchant, in Candel. Sacr. q. 99. Paſtor. tr. 5. de pœn. c. 2. quaſ. 7. ubi ſic ait: Petes an non ſint repetendæ confefſiones priores ab illis ignorantibus myſteria Trinitatis & Incarnationis, quandoquidem ſcitu neceſſaria ſint ad ſalutem, & non potuerint juſtificari ſine fide explicata illorum myſteriorum, ut docent multi Theologi? Reſpondeo, ſecundùm mentem illorum Theologorum hoc videtur ſequi, quia tamen non improbabilis eſt ſententia dicens ſufficere implicitam fidem; idè non ſunt ad hoc condemnandi, cum crediderunt Deum eſſe noſtræ ſalutis auctorem, ac nos redemiſſe, quæ fides implicitè continet myſteria noſtræ ſalutis. Adde quòd non ſit improbabilis aliquorum opinio, quòd confefſio quandoque poſſit eſſe valida, ſed informis, hoc eſt gratia juſtificante non informata. Sic priores confefſiones talium bona fide factæ poſſent in hac opinione dici validæ, ſi fortè fuerint informes defectu fidei explicite de myſteriis neceſſariis. Ita Marchantius, qui etiam poſtea c. 3. q. 3. quaerit quid agendum ſit Confefſario cum pœnitente, qui interrogatus de numero dicit ſe non eſſe ſoliturum in præcedentibus confefſionibus illum exprimere, nec de hoc interrogari, an talis debeat repetere confefſiones præcedentes? & reſpondet, ſi ignoraverit hoc eſſe neceſſarium exprimere ad integritatem & validitatè confefſionis, non eſſe compellendum ad repetitionem, ſicut nec quando omiſit aliquod peccatum mortale, quòd non putabat, niſi veniale. Adverte verò quando pœnitens de numero omiſſo in prioribus confefſionibus tacet, ignorans obligationem illum exprimendi, Confefſarium non teneri eundem hac de re interrogare, ſed poſſe bona fide eum relinquere, maxime ſi potius perturbationem timeat, quàm fructum ſperet. Imò ruſtici, qui bona fide putant ſe benè confefſos, non ſunt multum inquietandi interrogando de aliquo præterita confefſionis, niſi aliquid eſſentiale deſuiſſe manifeſtum ſit. Nam etiamſi quandoque confefſiones fecerint materialiter non integras, propter tamen bonam fidem cenſentur formaliter integre, & ſic ſufficientes, & hæc omnia docet Marchantius loco citato; ſed de his caſibus à nobis alibi actum eſt.

RESOL. CXXII.

An Confefſarius teneatur interrogare pœnitentem ſub onere peccati mortalis?

Et quanta interrogatio in aliquibus caſibus neceſſaria ſit ex parte Confefſarij, ut peccatum hujus negligentia.

Quod hoc lege dicitur nam dicitur in Refol. 4. u magis obſervari debet infra in tr. 7. vide Ref. 11. & ſignãter prope ſinem à verſ. Ex quibus & ſi placet vide ſuprà doctrinã Ref. 112. & aliarum ejus not. & repleveris doctrinã pro ſolutione hujus quaſt.

Sup. hoc actum in Ref. præteriti in §. 1. ante medium à verſ. Cum quis.

Alibi in Ref. & 46. ante præteriti hujus Ref.